

APEU
DE CARRER

CATALINA
Gayà

JOAN CORTADELLAS

► Una prova de la selectivitat al campus del Mar de la Universitat Pompeu Fabra el dia 11 passat.

Multiculturalitat a les aules

L'home va accedir a l'entrevista, però després em va trucar i em va dir que no, que no volia que ho publicqués. ¿Per què?, vaig preguntar. «Crec que encara no estem preparats». ¿Qui? «La gent d'aquí, ni vosaltres ni nosaltres». Va penjar sense que pogués dir res més. D'aquesta conversa ja en farà dos anys el mes que ve.

El juliol del 2011, jo buscava què opinen les diferents comunitats culturals que conviuen a Barcelona i havia arribat a una botiga d'un senyor pakistanès. El primer que m'havia dit és que encara no hi havia «convivència» perquè hi havia «molt desconexament». Després, m'havia ofert una cadira i tota una explicació.

Coneixia bé aquest diari, li semblava important aparèixer per fomentar l'entesa i, 17 hores després, es penedia d'haver-me dedicat una hora i mitja. Recupero aquests dies aquella entrevista que ara és anònima i que només puc explicar que va transcórrer en un negoci del centre de la ciutat. En la gravació s'hi sent que, durant 17 minuts, l'home, assegut davant meu i mirant els passos de les clientes que entraven a la seva botiga, m'havia intentat expli-

car que ell només se sentirà «ciutadà» quan paisans seus siguin «advocats, metges, veterinaris, arquitectes, i, per què no, periodistes». De moment, deia, cal esperar perquè «dues dècades són poques en la història de les migracions».

Dos anys després d'aquella entrevista, a la universitat hi ha hagut una presència normalitzada, no només una excepció, de joves romanesos, marroquins, colombians, peruans, dominicans, equatorians, xinesos i bolivians.

Unes noies amb mocador esmorzen en una facultat de la Universitat Autònoma

Divendres passat, diverses noies amb mocador esmorzaven al bar d'una facultat a la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB), i diversos professors comentaven la presència de la multiculturalitat a les aules. Posa la mirada sobre la multiculturalitat el que té 30 anys; els joves universitaris conviuen amb les diferents cultures des que es van escolaritzar.

María Jesús Ibáñez publicava l'abril d'aquest any que «amb prou feines el 3,9%» dels universitaris catalans correspon als fills de l'onada migratòria de la dècada dels 90. També explicava que la xifra va en augment cada any i citava l'antropòleg Jordi Moreras, que advertia que «la barrera econòmica» serà difícil de franquejar.

Procés d'acollida

Com a mínim, una noia dominicana, una veneçolana i un xilè han cursat primer de periodisme aquest any. Tots van passar per l'aula d'acollida, a tots els va costar entendre aquest sistema i tots van tenir por de no ser acceptats. Tots van entrar a la universitat amb mitjanes altíssimes. En els seus treballs de curs, han anat a peu de carrer a fixar-se en les seves comunitats. La noia dominicana ha intentat entendre per què ella és l'única que estudia d'entre els seus amics, el noi xilè ha treballat els rumors que danyen el que ve de fora, i la veneçolana ha escrit sobre els desnonaments entre les famílies d'immigrants. En l'entrevista, el senyor pakistanès explica que passaran cinc anys abans de veure universitaris que siguin fills de la migració dels 90. Fa dos anys vaig pensar que eren paraules a l'aire. Ara veig que sabia perfectament el que deia.

Diu a la gravació que espera que el seu fill sigui economista, però que ja es veurà. ≡

cgaya@elperiodico.com